

عنوان مقاله:

یادگار زریران، نمونه ای از هنر شاعری ایرانیان در دوره میانه

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان شناخت، دوره 4، شماره 8 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

عباس آذرانداز - استادیار/دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

هر گونه بررسی علمی درباره روند تحولات شعر ایران نیازمند توجه به پیشینه باستانی آن، از جمله آثاری است که از دوره میانه بازمانده است. در میان این آثار، یادگار زریران به دلیل محتوا بر ویژگی های شاعرانه و حماسی منحصر به فرد خود شایسته توجه ویژه ای است. یادگار زریران منظومه ای شاعرانه به زبان فارسی میانه و بازمانده ارزشمندی از میراث پارسی است که گوشه ای از هنر شاعری ایرانیان را در دوره میانه آشکار می کند. سنجش یادگار زریران با اشعار فارسی پس از اسلام، از جمله شاهنامه، از همانندی برخی صنایع ادبی و فنون بلاغت میان دو دوره حکایت می کند. شگردها و فنون ادبی به کار رفته در آثاری چون یادگار زریران متعلق به ادبیات شفاهی پیش از اسلام است که در دوره های بعدی نیز شکوهمند و پرتوان ادامه یافته است؛ چنان که بسیاری از ویژگی های شعر حماسی دوره های بعدی در این رساله دیده می شود. در این مقاله کوشش می شود مصادیق این سخن در سنجش با شاهنامه بازنموده شود؛ مواردی چون روایت داستان، اغراق، تکرار و استفاده از صفت های شاعرانه حماسی. برخی موارد سنت هایی است که به گذشته های بسیار دور مردم ایران بازمی گردد که به آن ها اشاره خواهد شد. در پایان نیز به صور خیالی که در این اثر به کار رفته است، مانند تشبیه، استعاره و کنایه، پرداخته می شود.

کلمات کلیدی:

یادگار زریران، حماسه، شاهنامه، اغراق، تکرار، صفت شاعرانه، صور خیال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1512240>

